

Několik vět 2009

Vydáno 02. 08. 2009

Před 20 lety se schylovalo ke konci vlády komunistů nad naší zemí a o tuto změnu jsme aktivně usilovali.

Za 20 let mnozí z nás svým umem, pílí a inteligencí dosáhli profesních úspěchů a blahobytu, o kterém se nám za komunismu ani nesnilo.

Budování soukromého úspěchu jsme vykoupili tím, že jsme až příliš ochotně odevzdali osud věci veřejných do chtivých a chamtivých rukou.

Skandály dnešních politiků sledujeme se stejným znechucením jako někdejší tupost těch komunistických.

Napříč zemí se rozrostl bezprecedentní systém korupce na komunální, krajské i centrální úrovni.

Vstupenkou na lukrativní posty polostátních podniků a organizací s miliardovými rozpočty je legitimace nebo spřízněnost s velkou politickou stranou.

Nepozastavujeme se nad tím, že v zemi, kde je pracovní síla 3x levnější než v západní Evropě, je kilometr dálnice 2x dražší.

Nepozastavujeme se nad tím, že narozeniny primátora či státního úředníka rozhodujícího o miliardách, stojí jeho "oficiální" roční plat.

Nepozastavujeme se nad tím, že miliardové veřejné zakázky získá ministrova firma s momentálně neznámým vlastníkem - akciemi na doručitele.

Nepozastavujeme se nad tím, že bývalý premiér vydělal desítky milionů na obchodě s akciemi od podnikatele, kterému předtím zajistil miliardovou dotaci.

Nepozastavujeme se nad tím, že výroba tramvajenky s čipem stojí v Praze 10x více než v Londýně nebo v Paříži.

Vleklá vyšetřování, když k nim vůbec dojde, končí tím, že obvinění se neprokázala. Pokud magistrátní úředníci uvíznou v síti policie, tak jedině té švýcarské nikoli české.

V naší zemi lze dnes ustát jakýkoli skandál, za několik dní ho překryje ten další.

Hlavě státu, zaměstnané vlastní ješitností a bojem proti nebezpečí evropské integrace, nestojí korupce za půl slova. I když je to dnes méně okaté, média vědí o čem psát víc, o čem méně, o čem nic.

Zatímco v dobách komunismu jsme museli překonávat strach, nyní je překážkou lenost.

Nadáváme na ceny, ale jsme líní změnit banku nebo telefonního operátora.

Necháme se stříhat jak ovce.

Jsme líní se informovat, vytvářet si, prosazovat a bránit svůj názor.

Místo přísunu a zpracování informací si vymýváme mozky stupidními seriály.

Místo zpráv a názorů čteme v bulváru o celebritách, kdo komu zahýbá a s kým.

Náš národní cynismus se masochisticky vyžívá v tom, jak hrozné panují poměry a sami kromě vymyšlení vtípů neděláme nic.

Ti přihlouplí se ještě rozčilují nad stotisíčovými platy, ale miliardové causy jim unikají.

Svou lenost pak omlouváme filozofií, že „jsou stejně všichni stejní“ případně „tihle budou ještě horší“.

Za nezám a lhostejnost k osudu věcí veřejných zaplatíme vysokou cenu.

Korupce prodražuje většinu investic financovaných z daní i z obrovského deficitu.

Ukrajuje šance našich dětí, na nichž v soukromí tak usilovně pracujeme.

Zadlužuje zemi, která bude jednou jejich.

Dvě největší strany si rozparcelovaly tuto zemi s tím, že stejně budeme muset volit jednu z nich bez ohledu na to, jak přezíravě se k nám budou chovat.

Myslí si, že stačí provětrat strašáky, zahrát na strunu sociálních jistot pro jedny a strunu nízkých daní pro druhé. Technika jejich vládnutí přitom dlouhodobě vylučuje jedno i druhé.

Monopol jedné strany v naší zemi nahradila střídavá a na komunální úrovni i společná vláda dvou stran, které se vždycky nějak dohodnou.

Je přitom zřejmé, že i ostatní strany využívají své zaslepeně loajální „fanoušky“, ochotné jim odpustit úplně cokoli.

Vedení velkých stran sází na to, že se budeme bát zahodit náš hlas podporou malých, nových či exotických a že nám nezbude než zvolit jejich oranžovou či modrou košili bližší než toho druhého kabát.

Kolikrát jsme už slyšeli, že „není koho volit“, mnozí volit nechtějí a nepůjdou.

Kolikrát jsme svou volbu s pocitem studu nikoli hrdosti, zdůvodňovali menším zlem.

Není snad právě takovýto vynucený hlas z rozumu ten „vyhozený“?

Jakou cenu má vůbec náš hlas, když ho dáváme se skřípěním zubů?

Nikdo z nás si nedělá iluze, že by malé politické strany byly lepší a čestnější než ty velké.

Moc korumpuje vždy. Ale absolutní moc korumpuje absolutně.

Šance podzimu 2009 nespočívá v konkrétní straně či programu, spočívá ve změně, v tom, že přemícháme již zdánlivě rozdané karty a dáme průchod naší nespokojenosti alespoň ve volbách, když už to neumíme na náměstích.

Nemylme se, dvě největší strany budou určovat osud země i v budoucnosti, ale pokud dnes jejich arogantní chování odměníme, odepřeme jim tím důvod ke změně a k obrodě.

Přejeme-li si změnu jejich vedení, případně v nich chceme později najít místo pro vlastní pravé či levé ambice, cesta paradoxně vede přes jejich podzimní volební neúspěch.

Možná jsme se někdy ptali našich rodičů a prarodičů: „A proč jste s tím tehdy něco neudělali?“ Připravujme si dnes odpověď pro naše děti.

Nemusíte to podepisovat.

Můžete to poslat dál. Jiřina Šiklová, Praha 1. Klimentská 17- e-mail

jiřina.siklova@ecn.cz